

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΑΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΙΣ ΕΡΩΤΙΚΑΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ

Του Έρρίκου IV προς την Γαβριέλλαν νε' Έστρε (α)

Μόλις αυτή τή στιγμή έρχομαι από τό κυνήγι, Γαβριέλλα. Ο καιρός εινε ωραίος και σκέπτομαι διαρκώς τό γλυκό πρόσωπό σου. Με παρακαλείς, αγάπη, νά εμαι καλός μαζί σου. Γι νά σου ειπώ; Ο ύπνος εινε γιά μένα ή μόνη παρηγορία όταν δέν εισαι κοντά μου. Στά όνειρά μου έσένα βλέπω. Καλονύκτα! Φιλώ τά μάτια σου τά όρατα, χιλίες φορές.

Έρρίκος

Του ίδιου προς την Γαβριέλλαν νε' Έστρε

Θησαυρέ μου, Ο Βιωνών μου έφερε τά γράμματά σου... Μου λές πώς μ' αγαπές ποιά πολύ από τόν ένυτό σου.. Απερίτσια νά φύγω και νά έλθω κοντά σου. Η ζωή μου ειναι άνυπόφορη... Δέν σου περιγράφω τί ύποφέρω γιά σένα.

Πρέπει νά εσαι πολύ υπερήφανη κορά μου! Ποτέ δέν σ' αγαπάσω περισσότερο.. Η ζωή εινε σκοτεινή και κρύα χωρίς έσένα. Εισαι ό άγγελός μου! Ο Βασιλεύς σέ λατρεύει!

Έρρίκος IV

Ο Έρρίκος IV προς την Γαβριέλλαν νε' Έστρε

...Σάς γράφω αγαπητή μου Γαβριέλλα και έχω μπροστά μου την ωραία σας εικόνα,αυτήν την εικόνα πού λατρεύω, όμ γιατί σάς μοιάζει, αλλά γιατί έγινε γιά σάς. Μπορώ νά κρίνω πολύ καλά γιά τήν ομοιότητα. Έγώ έχω τήν εικόνα σας μέσα στην ψή μου, στην καρδιά μου και στά μάτια μου !>

Έρρίκος IV

Ο Μπαλζάκ προς την Κυρία Χάνακα.

Έχομεν έδω χειμώνα, ψυχή μου. Σου γράφω με κλεισμένα παράθυρα και θυμώμαι την ήμερα πού έλαβα τά πρώτα γράμματά σου. Σ' αυτή τή γωνία του γραφείου τά εδιάβασα με συγκίνησι Γι' αυτό έπληρα την πένα νά μιλήσω μερικες στιγμές μαζί σου, αγαπημένη μου, μόνη μου σκέψις! Πώς νά μή σ' αγαπώ; Έσν πρώτη ήλιθες και ζεστάνες μιά καρδιά άπελπισμένη, πού δέν έπίστευε πια στην αγάπη! Η δόξα δέν ήταν παρά ένα τίπτε μιά μένα.. Έσν εμάντερες τί γινόταν μέσα στην έρημη καρδιά μου. Διάβασες στην ψυχή μου. Μόνο έσν γνωρίζεις τή ζωη μου...

Με ρωτάς πού βρισκω καιρό γιά νά σου γράφω. Λοιπόν, αγαπημένη μου, έσν εισαι τό πίν γιά μένα, ή μόνη γυναίκα στον κόσμο. Με ρωτάς πώς ένας φτωχός συγγαφεύς, πού εινε διαρκώς σκυμμένος στο γραφείο του, βρισκει πολύτιμες στιγμές νά θυσιάξη γιά σένα. Έγώ θά ήθελα νά σου δώσω τή ζωή μου και νά γράφω μόνο σέ σένα. Με τί χαρά θά άφαινα κάθε άλλη άσχολια και θά έθυσιαζα κι' αυτή τή δόξα. Σάν θυμάμα θά σου προσέφερα τή ζωή μου άγγελέ μου! Είπα, και ψυχή μου,αγάπη μου, θέλω τήν εικόνα σου, νά τήν λατρεύω τής ώρες πού εμαι μακριά σου. Σήμερα σου στέλνω μιά μπουκλα από τά μαλλά μου. Εινε ακόμη μαύρα και γι' αυτό προλαμβάνα.. Συγχώρησέ με, άνθος μου, άν σ' αγαπώ σαν μικρό παιδί, με όλες τής χαρές, τής προλήψις και τής έλπίδες του πρώτου έρωτος. Τόσες φορές ειπα: «Ηθελα νά αγαπήσω μιά γυναίκα εικοσιπέντε ετών! Θά τήν αγαπούσα όλη τή ζωή μου, χωρίς νά τρέμο τούς χαρισμούς πού επιβάλλει ή ηλικία... Και τό όνειρό μου έπραγματοποιήθηκε. Αγάπη μου, φύγω γιά τό Μπενανσόν. Εινε άρρωστη ή μητέρα μου. Πίρε τή «Φιλογολική Ερώτη» γιά νά διαβάσης ένα νέο διήγημά μου.

Εργάζομαι πολύ γιά νά τελειώσω την «Ευγενία Γκραντέ» θά τήν δημοσιεύω τό ίδιο περιοδικό έν όσω θά λείπω. Πρέπει νά σέ άποχαρητέσω. Μή λυπάσαι. Αφού ζής μέσα στην καρδιά μου και έχεις όλες τής σκέψις μου. Σου στέλνω ένα κουτάκι γιά τά γράμματά σου. Θά σου στείλω και τά ποιήματα του Σενιέ του μεγαλύτερου ποιητού τής Γαλλίας... Θά ήθελα νά σου διαβάσω γονατιστός όλους τούς θεϊσους στίχους του!

Χαίρε θησαυρέ μου. Γιατί άφίνεις κανά εις τά γράμματά σου; Έγώ φιλώ τό χαρτί πού άκούμπισε τό λευκό σου χεράκι.

Χαίρε Μπαλζάκ.

(α) Η Γαβριέλλα νε' Έστρε εινε ή περιφημος «Ωραία Γαβριέλλα», περι τής όποιας έχει γραφή τό έλληνιστι μεταφρασμένον δμώνυμον μυθιστόρημα του Αλφ. Μακέ.

Του Δουδοβίκου Α' προς την Δόλαν Μοντές.

«Ω Λολίτα μου! Αχτίδα του ήλιου τής ζωής μου! Φώς τής σκοτεινής νύχτας μου. Η έλπίδα τής αγάπης σου δυναμώνει τήν πεθαμένη μου καρδιά. Εινε τόσο μεγάλη ή εύτυχια, πού σκορπίζει ή παρουσία σου! Τό πνευμά σου και ή διορφιά σου μ' έκαναν νά ποθήσω και πάλι τήν παληά ζωή μαζί σου. Είμαι και τώρα όλος δικός σου. Πίντα δικός σου...

Μου γράφεις, φώς μου, πώς έχασες και σύ τό θάρρος σου και τήν ύγεια σου. Εισαι άρρωστη και δυστυχισμένη, αγάπη μου; Ποτέ όμως δέν θά σέ ξεχάσω έγώ.

Κανένας δέν θά μάς χωρίση και θά σέ ξαναϊδω... έσένα πού τόσο ύποφέρεις γιαι μ' αγαπές.

Θά σέ ξαναϊδω, άνθος μου, Λολίτα!»

Δουδοβίκος

Η κυρία Στάελ προς τον Ισπότην ντε Μενιλ.

«...Όχι, δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς νά σάς βλέπω. Ένόμιζα πώς ή έλπίδα γιά τό μέλλον θά με παρηγορούσε, αλλά ύποφέρω φρικιά. Είμαι άπελπισμένη.

Προσπαθώ με κάθε τρόπο νά διασκεδίσω τή λύπη μου, αλλά εις μάτην. Μόνη μου παρηγοριά εινε νά σάς γράφω. Η ζωή εινε άνυπόφορη... Σάς τό ξιναλέω. Υπόφερα πολύ. Θά επιθυμούσα νά μη ύποφέρετε και σεις όσον έγώ... Θά ήθελα γιά σάς τήν γαλήνη.

Δέν έρω άν λέγω αλήθεια. Μυ ψυχή έρωτευμένη δέν ξερω καλά τί ζητεί και τί θέλει. Θέλω τήν εύτυχια σας... αλλά νά προερχεται μονάχα από μένα!

Πόσο με βασανίζετε! Χωρίς νά φταίτε βέβαια... Θέλω τήν αγάπη σας, θέλω νά σάς βλέπω διαρκώς... Δέν μπορώ νά ζήσω πειμ μόνη. Σάς περιμένο... Κανένας άνθρωπος στον κόσμο δέν αγαπήθηκε όσο σεις,τό ξερετε; Κα Στάελ

Ο πρίγκηψ ού Κοντέ προς την κυρία ντε Όλόν

Αγαπημένη μου, ... Αισθάνομαι ότι σάς αγαπώ πολύ περισσότερο από ότι μπορώ νά σάς εκφράσω και ότι τά λόγια μου εινε πενιχρά και δέν μπορούν γιά σάς πείσουν. Συλλογισθήτε όμως ότι τά πραγματικά αισθήματα δέν έχουν πολλές φράσεις και πιστεύσατε εις τήν άπεριόριστη άφροσύσι μου...

Αν δέν μ' αγαπήσετε δέν θά πιάσω νά εμαι σκλάβος σας και ή εύγνωμοσύνη μου θά εινε αιώνια γιά τήν τιμή πού μου έκάματε προχθές νά μ' έσωτήσατε τί έχω...

Σάς αγαπώ! Πρίγκηψ του Κοντέ

Απάντησις τής κυρίας ντε Όλόν

«Μόνο γιά ένα λόγο δέν σάς πιστεύω. Γιατί μιλάτε πολύ όρατα. Συνήθως τά μεγάλα πάθη δέν έχουν τόση εύφράδεια. Γράφετε σαν άνθρωπος πού έχει πολύ πνευμά και πού θέλει νά με κινή νά πιστέψω πώς εινε έρωτευμένος... Μακάρι νά ήταν αλήθεια! Θά τό επιθυμούσα με όλη τή καρδιά μου! Αν έδειχνα τά γράμματά σας εις ένα άδιάφορο, θά έλεγε πώς με κοροϊεύετε... Έπι τέλους δέχομαι τήν λύσι πού μου προτεινεται. Θά κρίνω έγώ άν μ' αγαπάτε άνάλόγως τής στάσεώς σας... Και σάς δηλώνω πώς εμαι έτοιμη νά σάς πιστέψω... άφου μου άρέσατε τόσο!... Υβόννη

Ο Βερνζέρος προς την κυρία Μαρέτ

«Μου ειπατε πώς τό ποιήμά μου «ή Σοφίτα» δέν σάς άρέσει, γιαι εινε πολύ τρυφερό... Αχ, φίλη μου, τόν έρωτα τόν νοιώθουμε έντελώς διαφορετικά! Όταν ήμουν εικοσι έτών δέν με γνωρίζατε... Η Διζέτα πού αναφέρω στο ποίημα αυτό ήταν χαριτωμένο πλάσμα. Όμορφη και τρελλούτσικη... Και τόσο τρυφερή! Θυμώνατε μαζί μου γιαι τήν αγάπησ; Εάν τήν έβλέπατε! Ήταν κομψή σαν άριστοκρατίσσα με τό φτωχικό μπατιστένιο φόρεμά της... Είμαστε και οι δύο τόσο φτωχοί!... Έγώ ένήστευα όλη τήν εβδομάδα γιά νά τής πάρω ένα καπέλλο.

Α, σεις δέν ξερετε τίποτε από αυτή τήν εποχή, όπου επέθαινα στη δουλειά γιά τήν μέλλουσαν δόξαν... Χωρίς χρηματα, χωρίς προστάσια, χωρίς μόρφωσι όνειρευόμουν ένα όρόδιο μέλλον... Όταν σκέπτομαι τά παληά, τά μάτια μου γεμίζουν δάκρυα χωρίς νά τό θέλω... Τί όρατα πού εινε τά νειάτα! Ρίχνουν βάλαμο στην κουρασμένη μας ψυχή, όταν γερωόμαστε. Μή χάνετε τον πολύτιμο καιρό σας, αγαπητή μου, φίλη. Αγαπάτε και μη μετανοείτε... Έγνώρισα αυτή τήν εύτυχια και ήταν ή μεγαλύτερη τής ζωής μου. «Και σέ μιά σοφία μπορει κανεις νά εινε εύτυχής... Βερνζέρος».

